

УДК 930(477.85)(092)

**Пам'яті Петра Івановича Яценюка
(1941-2019)**

Народився Петро Іванович у смт Кострижівка (Лука) Заставнівського району Чернівецької області. Після закінчення середньої школи в 1958 р. продовжував навчання до 1961 р. в Заліщицькому сільськогосподарському технікумі Тернопільської області. Вибір сільськогосподарського профілю був не випадковим, адже в Кострижівці знаходився потужний цукровий комбінат «Хрещатик», на котрому працювали всі родичі Петра Івановича. Однак після служби в Радянській армії, котру проходив у 1961-1964 рр. в м. Шепетівка Хмельницької області, він робить крутий поворот у професійному виборі, який став для нього доленосним, так як з цього часу і до останніх днів свого життя його доля пов'язана з Чернівецьким державним університетом. Саме в 1964 р. вступає на історичний факультет даного університету і в 1968 р. здобуває кваліфікацію історика, вчителя історії і суспільствознавства. Після завершення навчання працює на різних посадах, у тім числі й адміністративних. Так в 1968-1969 рр. працює завідувачем історичного музею університету, потім головою профкому університету (1969-1974 рр.). З 1974 р. – старший викладач, доцент кафедри історії СРСР та УРСР, кафедри історії країн Східної Європи, кафедри історії нового та новітнього часу історичного факультету. В 1976-1997 рр. заступник декана, декан заочного педагогічного факультету, заступник декана історичного факультету.

Будучи викладачем історичного факультету багатьом поколінням студентів читав нормативні і спеціалізовані курси з історії Росії, історії Другої світової війни та історії німецько-радянської війни, історичні портрети діячів країн Східної Європи, реформи в урядовій політиці Росії в XIX – на поч. XX ст. та інші.

Своєю наполегливою і невтомною працею впродовж багатьох років Петро Іванович досяг не тільки вершин професіоналізму в роботі, але й став безумовним автори-

тетом кафедри та факультету. Набутими знаннями і багатим життєвим і професійним досвідом він щедро ділився з молодшими і зовсім молодими членами кафедри, факультету, не кажучи вже про студентів факультету. В 2004 році Петру Івановичу присвоєно почесне звання «Заслужений працівник освіти України».

Безперечно спілкування з Петром Івановичем було школою доброти і моралі, школою неординарних підходів до вирішення навчальних, педагогічних та життєвих проблем. Говорячи сучасною термінологією, без перебільшення можна сказати, що Петро Іванович був брандом кафедри історії нового і новітнього часу та факультету історії, політології та міжнародних відносин.

Секрет його успіху полягав у постійній і наполегливій праці над собою, над освоєнням новітньої літератури і удосконаленням науково-теоретичного і методичного рівня викладання лекційних курсів, проведення семінарських занять та організації науково-дослідної роботи студентів. Не було жодного випадку, щоб він прийшов до студентів без врахування новітніх досліджень з того чи іншого предмету чи теми.

Незважаючи на солідний педагогічний досвід, він, як і в молоді роки, кожного разу з певним хвилюванням заходив у студентську аудиторію. І, звичайно, отримував величезну насолоду від спілкування зі студентами, особливо від успішно проведених занять.

Викладацьку роботу поєднував із науковою. Період керівництва університетською профспілкою не пройшов безслідно для Петра Івановича. Саме діяльність профспілкових організацій стала об'єктом його наукових пошуків та здобутків. У 1985 році під керівництвом доктора історичних наук П.П. Панченка захистив кандидатську дисертацію на тему «Організаційно-виробнича діяльність профспілок Української РСР у роки дев'ятої п'ятирічки 1971-1975 рр.». Захист відбувся у спеціалізованій раді Інституту історії АН УРСР. В наступні роки здебільшого з профспілкової тематики опублікував понад чотири десятки наукових праць. Серед них і декілька колективних монографій.

Університет був справжньою домівкою для Петра Івановича. Тут не тільки відточувалися ним педагогічні та наукові знання, практика їхнього застосування, тут він знайшов своє єдине і велике кохання, тут зростали і навчалися його діти, тут гартувалася і справжня чоловіча дружба.

Петро Іванович був мужнім і сильним чоловіком. Для нього характерним було вміння не зациклюватися на невдачах. Він не робив особливої трагедії з тих проблем, які зустрічалися на його життєвому шляху. А їх було немало. «Все буде добре» - такий був його власний девіз. Своїм оптимізмом він заряджав оточуючих.

Будучи відвертим у спілкуванні, сподівався на таку ж відвертість від інших. Його легка і щира усмішка завжди приваблювала до себе людей.

Його життєвим принципом була допомога людям. Не раз доводилось чути з його уст пророчі слова: «Робіть добро людям і воно обов'язково повернеться до вас сторицею».

Грунтовний життєвий досвід, чесність і професіоналізм, безмежна відданість справі, якій присвятив своє життя без остатку – таким залишиться назавжди Петро Іванович Яценюк у пам'яті колег та студентів багатьох поколінь.